

«**Hcm té l'edat que representa.**».—Cada cop més, els descobriments de la moderna biologia, van restant importància a l'edat que ens diu el calendari, i ja és un fet vulgar que molts són joves als quaranta anys i altres són vells als trenta. No fa gaire, Lecomte du Nouy, de l'Institut Pasteur de París, ha creat «l'any fisiològic», en oposició a l'any astronòmic, fonamentant la seva tesi en l'edat dels teixits, edat que ell mesura segons la seva aptitud de regeneració. De Nouy va començar els seus estudis durant la guerra europea, a ran de l'abundància enorme de ferides que havien de cicatritzar-se: va treure la conclusió que, a part casos raríssims, la velocitat de cicatrització és inversament proporcional a l'edat dels teixits. A part l'edat astronòmica, un home és jove als seixanta anys si li cicatritzen ràpidament les ferides, segons la tesi de De Nouy.

Els experiments de Carrel concorden i complementen els de De Nouy. Com és sabut, es refereixen a la velocitat de reproducció i regeneració dels teixits (separats del cos i mantinguts en líquid especial), també inversament proporcional a l'edat d'aquests teixits. Va establir l'«índex de creixement», directament proporcional a la joventut i a la manca de toxines del medi ambient. Carrel sosté que els símptomes de la vellesa són el resultat de l'acumulació de substàncies verinoses als humors.

Heus ací dues fites que la biologia posa a disposició de l'allargament de la vida humana, en lluita contra el calendari.

«A la Natura, res no hi ha de superflu.»—**Averroes.**

De sempre, la joventut ha estat ingrata i desconsiderada; li és molt difícil capir que tot el progrés que viuen i frueixen no és res seu, sinó dels vells, que solen tant menysprear.

«El veritable xerraire comença a parlar quan encara no sap el que ha de dir.»—**Armanqué.**

—Ai, doctor! Cregui'm que no tinc cap por a la mort. El que m'espanta és pensar que em puguin enterrar viu.

—Oh, ca! D'això sí que no n'ha de tenir cap por. Mentre jo el cuidi, no hi ha cap perill que el portin viu al cementiri.

Ens diu la utilitat de la cirurgia estètica la definició que en dona Dartigues: «La cirurgia estètica és el conjunt d'operacions de caràcter plàstic que serveixen per a corregir els defectes naturals o adquirits en la morfologia humana, amb detriment del valor personal o social de l'individu.» Es tal la utilitat mèdica que va adquirint la veritable cirurgia estètica, que avui pot dir-se que entra de ple al camp de la psicologia i de la psiquiatria. Són innombrables els casos en els quals la sort d'un individu ha canviat totalment després d'una operació estètica.

Entre amics:

—¿Per què no treballes? El treball hauria d'ésser un plaer per a tu.

—I ho és. Però crec que no convé d'entregar-se al plaer massa sovint.

—Una almoïna, cavaller! Fa dos dies que no menjo res.

—¿Dos dies sense menjar? Vagi jugant així amb l'estómac i ja veura quin resultat!

—¿Treballa ací un tal Pepet?

—No basta aquest detall, perquè aquí tots són Pepets.

—Es baix, grosset, i usa ulleres.

—Tampo això no és suficient, perquè aquí tots són

—Tampoc això no és suficient, perquè aquí tots són baixos, grossets i usen ulleres.

—Anava a ategir (però això tampoc no serà suficient) que és un xic idiota.

NUESTRA ALIMENTACIÓN EN TIEMPOS DE ESCASEZ

Es el llibre imprescindible a totes les cases en les circumstàncies actuals

No pot faltar a cap cuina

Preu 2 ptes.